

VARINGHOLT KRONIEKEN

Boek 1

Verboden Magie

Door: Rolf Österberg

Proloog

Het Dodenwoud

Met angst in haar hart hoort Yelphiny het geroffel van hoefslagen op de onverharde weg van aangestampte klei, het gekraak van leren zadels en het briesen van paarden. Haar hart bonst terwijl ze door een spleet in een plank van de vervallen, muf ruikende hut kijkt. Er komen twee Varonruiters naar de kleine nederzetting. Ze herkent hen aan hun zwarte, leren kleding en leren helm. Voor hun mond dragen ze een rode doek tegen het stof. Naast de ruiters lopen twee vechtslaven. Zij onderscheiden zich van gewone slaven omdat zij met een korte speer zijn uitgerust en vaak met ontbloot bovenlichaam naast hun meesters rennen.

Yelphiny is hier zeven dagen geleden aangekomen en in de verlaten hut aan de rand van het dorp getrokken. Een spelend kind heeft haar ontdekt en nadat de duisternis inviel, is er een vrouw naar haar toegekomen. Yelphiny heeft haar verteld waarom zij hier is. Met gevaar voor haar eigen leven heeft de vrouw haar geholpen door haar eten en drinken te brengen. Twee dagen geleden is zij bevallen. De vrouw, die uit voorzorg haar naam niet heeft genoemd, heeft haar bijgestaan. Yelphiny heeft de godin Moriko gesmeekt dat het kind een meisje zou zijn, maar de godin heeft haar gebed niet verhoord. Na de pijnlijke beveling, die zij goed heeft doorstaan, heeft haar zoon luidkeels zijn plaats op aarde opgeëist.

Ik moet hier weg. Iemand zal zeggen waar ik ben, want iedereen is doodsbang voor de soldaten van Varingholt. Ze pakt haar zoon, snelt naar buiten en verbergt zich achter een stapel hout. Haar zoon maakt een geluidje en ze stopt haastig een vinger in zijn mondje. Wees alsjeblieft stil. Moriko, help me!

Door een spleet ziet ze de Varons, die uit haar hut komen en zoekend om zich heen kijken. Ze zeggen iets tegen elkaar, wenken de vechtslaven en lopen naar hun paarden.

Er ontsnapt een zucht van verlichting aan Yelphiny's mond. Ze sluipt terug naar de hut, waar ze haar zoon voedt en verschoont. De vrouw die haar tot nu toe heeft geholpen, komt de hut binnen.

'Yelphiny, je moet hier weg. De Varons weten dat je hier bent en zullen morgen met een speurhond terugkomen.'

‘Maar ... waar moet ik heen?’

‘Wij gaan naar het oosten, steken een beek over en trekken in de richting van het Dodenwoud. Op de vlakte ervoor staan een paar schuren die door landbouwers worden gebruikt. Daar wachten we de nacht af. Jij gaat daarna verder naar het noorden. Zoek werk op een van de landerijen. Daar ben je hopelijk veilig. Als je hier blijft, wordt je zoon vermoord en jij misschien ook.’

Yelphiny slaat haar handen voor haar gezicht en barst in tranen uit. ‘Ik weet niet of ik dat kan!’

‘Je kunt dat’, zegt de vrouw. ‘Hier.’ Ze geeft haar een katoenen jas aan en een paar stukken gedroogd vlees. Dan pakt ze haar zoon op en bindt die met een doek voor haar borst vast. ‘Ik ga met je mee. Wees flink. Ik blijf bij je tot je naar het noorden gaat.’

‘Waarom help je me?’ vraagt Yelphiny nog steeds snikkend.

‘Omdat de Varons de zoon van mijn nichtje hebben vermoord. Zij heeft zich zeven dagen later opgehangen. Danakrong is een beest. Hoe ben je in zijn handen gevallen?’

‘De Varons hebben vorig jaar Alula veroverd. Een van de officieren heeft mij aan de koning gegeven. Hij heeft me dagenlang iedere nacht verkracht, waarna hij me aan zijn raadsman gegeven heeft. Die heeft me niet aangeraakt, maar alles van mij opgeschreven. Ik ben door hem naar een Varon edelman gestuurd waar ik in de keuken moest werken. Nadat ik wist dat ik zwanger was, mocht ik het landgoed niet meer verlaten. Ik wist wat er ging gebeuren als ik een zoon zou baren, daarom ben ik twee weken geleden gevlucht.’

‘Over twee uur valt de duisternis. Dan gaan we’, zegt de vrouw resoluut. ‘Hier.’ Ze overhandigt haar een lang jachtmes. ‘Steek het achter je riem.’

Yelphiny kijkt met grote ogen naar het wapen. Ze kan zich niet voorstellen dat ze het ooit tegen wie dan ook zal gebruiken.

‘Jij hebt een zwaard?’ Ze wijst op het heft dat op haar rug boven het hoofd van de vrouw uitsteekt.

‘Ja, en ik kan er ook mee omgaan.’ Ze loopt naar de deur. ‘Rust wat, het wordt een lange, moeilijke nacht.’

Yelphiny loopt achter de vrouw aan, die nooit aarzelt. Het pad loopt door hoog opgeschoten gras en lage struiken met doornen, die af en toe in haar jas en rok haken. Er staan ook veel brandnetels. Ze wrijft over haar handen, waar de netels haar hebben geraakt. In het begin gaat het goed, maar na een paar uur is ze

doodop. Het lopen door het ongebaande terrein eist zijn tol. Ze is nooit een sterke vrouw geweest en de bevalling ligt slechts een paar dagen achter haar.

‘Ik kan niet meer’, zegt ze als ze opnieuw struikelt en moeizaam overeind krabbelt.

De vrouw reikt in een zak in haar kleding en steekt haar iets toe. ‘Hier, neem dit. We moeten verder. Kauw hierop en slik de paddenstoel daarna door. Nu één en als je weer denkt dat je echt niet verder kunt, de ander.’

Yelphiny neemt de twee bruine gedroogde kleine paddenstoelen zwijgend aan. Ze doet wat de vrouw haar heeft gezegd en voelt zich na een kwart uur al veel beter.

Tegen middernacht arriveren ze bij de ondiepe beek. De vrouw maakt het bindsel los en geeft haar haar zoon. Die laat luidkeels merken dat hij honger heeft, tot hem aan de borst legt.

‘We steken hier over’, zegt de vrouw. ‘Hopelijk raken de honden het spoor bijster.’

‘Misschien dat ze de moeite niet nemen om mij te vinden.’

De vrouw schudt haar hoofd. ‘Reken daar maar niet op.’

Na vele uren lopen komen ze bij een schuur aan. Yelphiny gaat op de stobalen zitten die er binnen liggen en neemt haar vredig slapende zoon aan. Ze hebben het grootste deel van de nacht gelopen. Met flint maakt de vrouw een klein vuur. De rook kringelt door de spleten in de wand naar buiten. Het vuur geeft een beetje licht. De vrouw loopt zoekend door de schuur en komt terug met een paar katoenen lappen. Ze zijn niet schoon maar wel droog. Met tegenzin verschoont Yelphiny haar zoon ermee.

‘Beter dan dat hij in zijn eigen vuil ligt’, zegt de vrouw, waarna ze een reep gedroogd vlees in haar mond steekt.

‘Waar zijn we?’

‘Ongeveer een uur van het Dodenwoud. Wat er ook gebeurt, ga daar niet in; het zal je dood worden. Over een uur of twee is het licht. We blijven hier tot de duisternis valt. Ik ga dan naar mijn dorp terug en jij verder naar het noorden. Hoe heet je zoon?’ vraagt ze opeens.

Yelphiny kijkt de vrouw in de ogen en bekent: ‘Ik heb hem nog geen naam gegeven. Wil jij dat doen? Jij hebt hem gered.’ Althans, tot nu toe. Maar er is een goede kans dat ze uit handen van de Varons blijven. Voor haar gevoel zijn ze ver van het dorp van waar ze gevlucht is verwijderd.

De vrouw trekt een rimpel in haar voorhoofd. Na enig nadenken zegt ze: 'Zachos.'

'Zachos?' vraagt Yelphiny verwonderd.

'Dat was de naam die mijn nichtje aan haar zoon gaf voor de Varons hem vermoordden. Ik zie het als gerechtigheid dat zijn naam niet verloren gaat.'

'Zachos zal het zijn.' Ze herhaalt de naam in haar gedachten. Er gaat kracht vanuit. Haar oogleden worden zwaar en ze valt naast haar zoon op het stro in slaap.

Ze heeft geen idee hoeveel uren ze heeft geslapen als de vrouw haar wakker schudt. Zachos heeft zijn ogen open, maar maakt geen geluid. Het moet al uren licht zijn. Het vuur is uit. De geur van de rook hangt in de schuur. Yelphiny ziet wat werktuigen aan haken hangen en er staan twee karren met stobalen erop. Als haar blik die van de vrouw kruist, legt die een vinger op haar lippen.

Haastig komt ze omhoog. Yelphiny veegt een paar strohalmen uit haar haar en vraagt: 'Wat is er?'

'Luister!'

Yelphiny doet haar ogen dicht en probeert haar bonzende hart tot rust te manen. Heel vaag hoort ze het blaffen van een hond. Het geluid komt langzaam dichterbij. Ze hebben hen gevonden! Radeloos kijkt ze van de vrouw naar haar zoon. Ze wil hem oppakken en wegrennen, maar ook dan zal ze niet aan de Varons kunnen ontsnappen.

'Wat moeten we doen?' vraagt ze met trillende stem.

De vrouw steekt haar hand op en loopt naar de dubbele, houten deur. Ze tuurt door een spleet en komt terug.

'Twee Varons en twee vechtslaven. Voor hen uit lopen twee speurhonden. Daar hebben we niets van te vrezen. Ze hebben geen vechthonden bij zich.'

Het duizelt Yelphiny. 'Va...Varons met v...vechtslaven?'

De vrouw loopt naar achteren en komt met twee hooivorken met lange stelen terug. Ze steekt er haar één toe: 'Hier, pak aan.'

Yelphiny staart ongelovig naar de hooivork in haar handen. 'Wat wil je dat ik doe?'

'De Varons hebben één Zachos gedood. Ze krijgen niet de kans om ook deze te vermoorden', zegt de vrouw beslist. 'Je zoon zal leven. We doden de Varons en de vechtslaven.'

'Maar ... maar...' De vork valt uit haar handen.

De vrouw gaat vlak voor haar staan en slaat haar met een vlakke hand in het gezicht. 'Bij Moriko, word wakker! Pak die vork op en doe wat ik zeg! De Varons volgen de honden. Zij weten niet of we hierbinnen zijn, maar wel dat we in de schuur zijn geweest omdat de speurhonden dat aangeven. De Varons zullen de vechtslaven naar binnen sturen. Misschien volgen de honden. Laat hen met rust. Zij blaffen, maar zijn ongevaarlijk.'

Yelphiny voelt aan haar gloeiende wang en kijkt haar een moment ongelovig aan. Dan werpt ze een blik op haar zoon en er verschijnt een vastberaden trek op haar gezicht. Ze loopt naar de deur. De vrouw wijst haar een plaats aan en maakt een gebaar met de vork. Ze haalt haar zwaard uit de schede en zet het naast zich tegen de houten wand. Yelphiny's hand gaat naar het jachtmes. Het aanraken ervan geeft haar rust. De paniek is verdwenen. Zachos zal leven.

Het geflaf zwelt aan. De honden staan voor de deur. Een van de Varons roept iets en de honden houden op met blaffen.

'Ga de schuur in en breng de vrouw en het kind naar buiten als zij daar binnen zijn', zegt een van de twee Varons tegen de vechtslaven.

Met een wild bonzend hart kijkt Yelphiny naar de vrouw, die de vork opheft. Er gaat een onvoorstelbare rust van haar uit. Waarom helpt ze mij, gaat het opnieuw door haar heen. Yelphiny brengt eveneens de vork omhoog. De dubbele deur gaat open en twee vechtslaven, met hun korte speren voor zich uit, komen behoedzaam naar binnen. Achter hen vallen de deuren dicht.

Zonder ook maar enige aarzeling steekt de vrouw haar vork in de nek van de eerste slaaf. Die laat zijn speer vallen en maait met zijn armen in de lucht. Hij probeert zich om te draaien, maar slaagt hier niet in. Hevig bloedend zakt hij door zijn knieën. Op dat moment steekt Yelphiny met de vork naar de andere slaaf. De twee ijzeren punten raken niet zijn hals of rug, maar zijn rechterschouder. De speer valt uit zijn handen en hij doet een stap naar voren. Aangezien zij haar aanval niet doorzet, lukt het hem zich te bevrijden van de vork. Het bloed stroomt over zijn arm en zijn borst. Hij gromt, maar slaakt geen kreet van pijn. Dat kunnen vechtslaven niet, weet Yelphiny. Bij allen is hun tong verwijderd. Met zijn andere hand pakt hij zijn dolk en komt dreigend naar haar toe.

Verwilderd kijkt ze naar de vrouw, die de andere slaaf met haar vork tegen de grond gedrukt houdt. Die probeert zich ervan te ontdoen, maar zijn pogingen worden zwakker. Yelphiny weet dat zij van de vrouw nu geen hulp kan verwachten. Ze kijkt naar haar zoon, die geluidjes maakt. De vechtslaaf volgt haar blik en ziet hem ook. Hij draait zich half om en loopt naar Zachos.

Een moment verstart ze, maar dan grijpt Yelphiny het jachtmes stevig vast. In twee stappen is ze achter de slaaf, die een fractie te laat reageert. Ze stoot het mes in zijn hals en het bloed spuit uit de slagader. Ondanks zijn dodelijke verwonding probeert hij alsnog bij het kind te komen. Dan is de vrouw bij Yelphiny. Haar zwaard begraaft zich in het hoofd van de slaaf, die vlak voor het kind dood op de grond valt.

‘D...d...dank je’, zegt Yelphiny klappertandend. Haar knieën knikken en ze wil naar haar zoon gaan, maar de vrouw houdt haar tegen.

‘De Varons. Ga weer naast de deur staan.’

Yelphiny probeert kalm te blijven. Een deel van de deur gaat open en klapt langzaam weer dicht. De Varon heeft zeker de dode slaven, badend in hun bloed op de vloer van de schuur, gezien. Ze hoort een zwak gemompel. De soldaten overleggen met elkaar. Misschien laten ze hen met rust en komen ze later met versterking terug. Dan is zij al verdwenen. Yelphiny heeft zich voorgenomen om de duisternis niet af te wachten en verder naar de rand van het Dodenwoud te lopen. Misschien gaan de Varons er vanuit dat zij de moed niet heeft om dicht tegen het woud aan, naar het noorden of zuiden te gaan, maar daar vergissen ze zich in. *Voor mijn zoon heb ik alles over.*

Beide deuren gaan langzaam open. Yelphiny houdt de vork gereed, maar de Varons duwen de deuren met een lange stok open en zijn zelf nog niet te zien. Opeens verandert dat. De twee mannen stormen met getrokken zwaard naar binnen. De vrouw en zij komen te laat om hen met hun vorken aan te vallen. De Varons draaien zich om en kijken naar haar en de vrouw.

‘Geef je over’, zegt er een. ‘Waar is het kind?’

Hij is nauwelijks uitgesproken, of Zachos begint te huilen. De Varon kijkt grijnzend achterom. ‘Ik neem aan dat het een jongen is, anders was je niet gevluht. Wie is de moeder? Jij?’ Hij wijst met zijn zwaard naar Yelphiny. Zonder haar antwoord af te wachten draait hij zich om en loopt naar Zachos.

Woedend gooit de vrouw de vork naar de Varon en raakt zijn arm. De man slaakt een kreet van pijn en het zwaard valt uit zijn hand. De tweede Varon doet een uitval naar de vrouw met zijn zwaard, maar zij zet een stap achteruit en pakt haar eigen zwaard. De Varon fronst zijn wenkbrauwen, dan valt hij aan. De vrouw ontwijkt de slag en haalt uit naar zijn benen.

‘Voor Zachos’, roept ze en valt opnieuw aan.

Dat brengt Yelphiny terug naar haar zoon. De Varon heeft het zwaard weer in zijn handen en loopt naar het stro waar Zachos ligt. Ineens weet ze wat ze moet doen. Yelphiny raapt de speer van een van de gedode vechtslaven op en

werpt het vlijmscherpe wapen naar de Varon voor haar. De speer boort zich in de zijkant van zijn lichaam. Met een schreeuw grijpt de Varon naar het hem verwondende wapen en zakt door zijn knieën. Het bloed stroomt tussen zijn vingers door. Woedend kijkt hij haar aan. Yelphiny heeft inmiddels de vork weer vast en steekt ermee naar zijn gezicht. Een van de ijzeren punten verdwijnt in zijn oog. Hij krijst van pijn.

‘Verdwijn!’ hoort Yelphiny de vrouw roepen. Ze kijkt om en ziet dat die de grootste moeite heeft om zich de Varon van het lijf te houden.

Yelphiny aarzelt. Zij moet haar helpen! De Varon ziet haar aarzeling en zet een paar stappen in haar richting. Prompt valt de vrouw hem weer aan. Met een hartgrondige vloek richt hij zijn aandacht op de vrouw.

‘Verdwijn!’ herhaalt die.

Yelphiny snelt naar de stobalen. Ze pakt de huilende Zachos met doek en al op en bindt hem snel en zo goed en zo kwaad als het gaat voor haar borst. De Varon die zich van de hem verwondende hooivork ontdaan heeft, komt moeizaam overeind. Terwijl zij naar de uitgang rent, probeert hij haar vlucht te verhinderen. Maar daar heeft ze op gerekend. Ze grist de speer van de tweede dode vechtslaaf van de vloer en steekt ermee naar hem. De Varon krabbelt haastig terug en duikt weg voor een slag van het zwaard van de vrouw, die venijnig naar hem uithaalt.

Dan is Yelphiny buiten. De honden komen blaffend naar haar toe, maar ze negeert hen. Ze gaat naar het eerste paard dat haar nieuwsgierig opneemt. Ze wil erop klimmen, maar het dier stapt nerveus opzij.

Zachos is opgehouden met huilen. Het paard kijkt naar het kind en prompt verdwijnt zijn nervositeit als sneeuw voor de zon. Zonder problemen lukt het Yelphiny om op het rijdier te klimmen en geeft het de sporen. In de verte is de donkere rand van het Dodenwoud te zien. Daarheen en er vlak voor naar het noorden gaan, is haar plan. Voordat ze gevangen werd genomen in Alula, was ze een begenadigd ruiter. Dat is daar niets bijzonders; zo goed als iedereen kan er goed paardrijden.

Ik ben voorlopig veilig. Ze probeert het paard tot grotere spoed aan te sporen. ‘Ik hoop dat je de Varon doodt’, mompelt ze met haar gedachten bij de vrouw die haar zo goed geholpen heeft. ‘Ik ben je mijn leven en dat van mijn zoon schuldig.’

Haar hoop is een kortstondig leven beschoren. Af en toe werpt ze een blik achterom en nu ziet ze in de verte een bewegende stip. Dat kan alleen de Varon

zijn. Hij heeft de vrouw gedood, gaat het verdrietig door haar heen. De honden zullen voor hem uit rennen en haar spoor weer oppakken. Haar paard galoppeert gestaag, maar de Varon loopt op haar in.

Ze is het Dodenwoud tot op een honderdtal meters genaderd en rijdt er evenwijdig aan naar het noorden, als er een pijl over haar heen zoeft. Ze kijkt over haar schouder en ziet dat de Varon een nieuwe pijl op zijn boog legt. Als hij haar of het paard raakt, is het voorbij. In een alles-of-niets-poging dwingt ze haar paard naar het oosten, recht op de rand van het Dodenwoud af. De tweede pijl mist royaal zijn doel. Haar paard schudt onwillig briesend met zijn hoofd. Het Dodenwoud komt snel dichterbij. Yelphiny kijkt naar de enorme, loodrechte stammen van de bomen, die zo dicht bij elkaar staan dat er slechts ruimte voor één paard is om erin te geraken. Achter de bomenrand is het aardedonker. Iedere sterveling weet dat in het Dodenwoud dodelijke gevaren schuilen. Dat is haar als kind al verteld. Niemand trekt erin en de paar avonturiers die dat wel hebben gedaan, zijn nooit teruggekeerd. Volgens haar moeder was haar vader er daar een van. Zijn dood heeft haar moeder veel verdriet gedaan.

Zonder het te beseffen, heeft ze haar paard ingehouden. Een pijl schampt haar jas en bijt in haar arm. Verschrikt schopt ze in de flanken van haar paard. De Varon is haar tot op zo'n vijftig meter genaderd, maar hij is schijnbaar niet van plan om dichterbij te komen. Yelphiny's paard schiet naar voren, recht het Dodenwoud in.

Hoelang ze verdwaasd op het paard heeft gezeten, kan ze zich niet herinneren. Op een gegeven moment is de viervoeter langzamer gaan lopen en bij een kleine open plek gestopt. Het dier heeft het schuim op zijn flanken staan. Moeizaam en doodsbang glijdt ze uit het zadel. Het paard begint onmiddellijk te grazen. Misschien is het gras hier giftig, gaat het door haar heen, maar een paard moet eten.

Zachos schijnt niets van haar ongerustheid te merken. Hij maakt tevreden klinkende geluidjes. Yelphiny gaat tegen een boomstam zitten. In het bos heerst een bedrieglijke rust. Een sliert mist zoekt een weg naar boven. Het bladerdak vormt een groene koepel, maar hier en daar flonkert er licht doorheen. Op de dikke boomtakken groeien kriskras door elkaar planten en bloemen. Zij geven kleur aan de schemerige wereld, die buiten de open plek overheerst. Veel bomen zijn bedekt met klimplanten met kleine paarse, rode en gele bloemen.

Ik ben in het Dodenwoud. Ik zal dit ook niet overleven en als ik dat niet doe, geldt dat ook voor Zachos. Ze begint zachtjes te huilen. Haar tranen vallen op het

gezichtje van haar zoon, die nog steeds geluidjes maakt. Het is maar goed dat hij niet weet waar ze zijn. Ze geeft hem de borst en hij drinkt gulzig. Yelphiny schudt haar hoofd. Zij zijn ten dode opgeschreven. Hoeveel ogen kijken er nu naar hen? Hoeveel dieren zien hen als een smakelijke hap? Er zullen zeker wolven, slangen en misschien zelfs monsters zijn.

Het geblaf van honden breekt door de serene stilte van het bos. Heeft de Varon haar met de honden gevolgd, het Dodenwoud in? Ze wil opstaan, maar krijgt het niet voor elkaar.

Het geluid wordt sterker. Zachos drinkt nog steeds. Haar paard schenkt geen aandacht aan het geblaf. Jachtig kijkt ze om zich heen. *Ik moet hier weg, maar waarnaartoe? Verder het bos in? Nee, dat heeft geen zin.* Ze besluit te blijven waar zij is. Het is allemaal voor niets geweest, denkt ze verdrietig. Ze pakt haar jachtmes en legt het naast haar neer. Een futiel gebaar.

De honden komen bij de open plek en blijven ongeveer dertig meter voor haar luid blaffend staan. De Varon komt op zijn briesende paard de open plek op. Hij heeft het zwaard in zijn hand.

‘Dacht je dat je hier aan de koning kon ontsnappen? De gevaren van het Dodenwoud worden alleen gebruikt om kinderen bang te maken. Het bewijs daarvan, ben ik.’

Ondanks zijn bravoure bemerkt Yelphiny dat hij onrustig om zich heen kijkt. Hij wil hier vandaan, maar kan niet zonder haar zoon bij Yangalong aankomen. De raadsman van de koning heeft de Varons opgedragen om haar zoon, liever dood dan levend, naar hem toe te brengen.

‘Die bastaard behoort hem toe, niet jou. Geef hem aan me.’ Hij wijst naar Zachos.

‘Nooit, nooit!’

De Varon lacht. ‘Dan zal ik hem komen halen.’

Plotseling jankt een van de twee honden klagelijk. Yelphiny kijkt naar hem en ziet hoe een enorme slang zich om het dier kronkelt. Ze hoort een misselijkmakend gekraak. Er is geen ontsnappen mogelijk voor de nu amechtig jankende hond.

‘Wat...’ begint de Varon verbijsterd. Hij wil de slang aanvallen, maar moet daarvoor van zijn paard komen en daar voelt hij zo te zien niets voor. Zijn rijdier bries en maakt een bokkesprong. Bijna wordt hij afgeworpen. De tweede hond is gevlucht. Nog geen tien seconden later klinkt ook diens doodskreet. Het gejang stopt abrupt.

Yelphiny weet dat zij in groot gevaar verkeert. Roofdieren hebben hen ge-roken. De slang trekt de dode hond het kreupelhout in, nagestaard door de Varon. Die laat zich er maar even door afleiden.

‘Bij de koning, geef me die bastaard!’ Woedend wijst hij naar haar zoon.

Hij probeert zijn paard naar voren te dwingen, maar het dier is zo nerveus dat het op het punt staat om op hol te slaan. Misschien ruikt hij iets. Dit bos kent geen genade, denkt Yelphiny. Ze klemt haar zoon tegen zich aan.

Opeens wordt het de viervoeter teveel. Hij bokt een paar keer en werpt de Varon af. Die komt met een harde smak op de grond terecht. Zijn paard draaft dieper het Dodenwoud in.

De Varon vloekt hartgrondig. Zijn zwaard ligt wat verder, maar hij doet geen moeite om het op te pakken. Hij gaat staan, trekt zijn dolk uit de schede en komt schichtig om zich heen kijkend naar haar toe. Yelphiny legt Zachos naast zich neer. Haar trillende hand gaat naar het jachtmes.

De Varon heeft weer wat moed bijeen geraapt en kijkt haar minachtend aan. Hij is nog maar een paar meter van haar vandaan, als er opeens een enorme, gitzwarte kat vanuit de schaduwen opdoemt. Achter het dier loopt een iets kleiner exemplaar. De grote kat grauwet en blaast naar de Varon; de vlijmscherpe tanden beloven een snelle dood.

De Varon wordt lijkbleek. Hij moet de kat voorbij om bij haar en Zachos te komen. De andere kat komt van de zijkant naar de Varon toe en maakt zich gereed om te springen. De Varon weet niets anders te doen dan met zijn dolk naar de kat uit te halen. Dat is zijn laatste daad.

De grootste kat springt naar zijn keel. Het kraken van zijn strottenhoofd als het dier het verbrijzelt, stuurt een rilling over Yelphiny’s rug. Het bloed stroomt over zijn brede kop. De Varon valt naar achteren. Een poging om met zijn dolk zijn belager te verwonden, mislukt. De kleinere kat zet zijn tanden in zijn pols. De dolk valt uit zijn dode hand.

De Varon ligt in een grote plas bloed, die door de grond wordt opgezogen. Haar zoon en zij leven nog, gaat het met een schok door Yelphiny heen, maar voor hoelang? Ze staart met grote ogen naar de grootste kat, die met zijn bebloede snuit naar Zachos kijkt. Nu pas vallen de felblauwe ogen van de gitzwar-te kat haar op en in een flits herinnert ze zich de verhalen van haar vader over een dier met blauwe ogen. Dit is een nachtjager! Het dier wordt als de koning en tevens het grootste gevaar van het Dodenwoud beschouwd. Zij heeft nog nooit iemand gesproken die er een heeft gezien. Zelfs in de keuken van de Varons, waar zij werkte, werd de naam “nachtjager” met vrees uitgesproken!

Zij is er zeker van dat haar laatste uur heeft geslagen. Maar ze zal, zelfs tegen een nachtjager, strijdend ten onder gaan. Yelphiny legt Zachos naast zich op de grond. Dan pakt ze het jachtmes en gaat met enigszins knikkende knieën voor hem staan.

Vreemd genoeg schenkt de kat geen aandacht aan haar. Het dier komt behoeftzaam naar voren, zijn blik gericht op haar zoon. De tweede kat, die geen blauwe maar heel donkere ogen heeft, loopt naast hem. De beide dieren zijn haar nu zo dicht genaderd dat ze haar jachtmes zou kunnen gebruiken. Toch aarzelt ze. Iets zegt haar om dat niet te doen. Ze doet een stap opzij en laat haar wapen zakken. Als de katten het op Zachos hebben voorzien, kan ze daar met haar mes niets aan veranderen. Het lijkt er echter op dat de dieren voor hem geen kwaad in de zin hebben.

Verbaasd kijkt ze naar het gedrag van beide katten. Het grootste dier buigt zijn brede kop en ruikt aan Zachos. Er valt een druppel bloed op haar zoons hoofd, dat de nachtjager oplikt. Zachos maakt opnieuw tevreden geluidjes. Zijn graaiende handjes raken de brede kop van de kat, die plotseling luid begint te spinnen. De tweede kat neemt meer tijd om Zachos te besnuffelen. Na een paar minuten gaan ze een paar meter terug zitten en kijken afwisselend naar haar en Zachos.

Wat nu? Over een uur is het donker. De gevaren bij nacht zijn in het Dodenwoud waarschijnlijk veel groter dan bij dag. Waar moet ik heen? Hier blijven?

De nachtjagers komen omhoog en lopen langzaam het bos in. Na een paar meter blijven ze staan en kijken achterom. *Willen ze dat ik hen volg?* Veel maakt het niet uit. Ze heeft geen eten en drinken, en ook geen verschoning voor Zachos. Ze heeft zelfs geen flint om vuur te maken. Ze zucht, schudt haar hoofd en loopt achter de nachtjagers aan.

Hoofdstuk 1

Varing, hoofdstad van Varingholt, twintig jaar later

‘Het wordt tijd om het koninkrijk verder uit te breiden’, zegt Danakrong. Hij zit op zijn met goud versierde troon van zwart, gepolijst hout met links van hem zijn echtgenote Strli. Aan zijn andere kant zit zijn zoon, kroonprins Kamilong, die instemmend knikt. Kamilong is nu achttien jaar en hij wil hem de functie van bevelhebber geven, ook al heeft hij weinig vertrouwen in zijn militaire kwaliteiten. Met de juiste mensen om hem heen hoeft dat geen probleem te zijn. Danakrong pakt zijn met edelstenen versierde beker en drinkt die in één teug leeg. De slaaf achter hem vult de beker onmiddellijk bij.

Opperbevelhebber Tarilong zit aan de notenhouten tafel, samen met Yangalong, zijn raadsman. Iets verderop, voor de open haard, zit zijn nutteloze dochter Nanali. Het licht dat door de hoge, smalle ramen aan één kant van de zaal naar binnen valt, laat de marmeren vloer van de grote troonzaal glimmen. Aan de andere kant van de zaal hangen grote tapijten aan de muur, die kunstig geweven jachtscènes uitbeelden waarin hij, de koning, afwisselend met een speer, zwaard of pijl en boog is te zien.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Strli. ‘We hebben nu al moeite om het koninkrijk te beschermen en een leger is duur. Er dreigt hongersnood.’

Het ontgaat Danakrong niet dat Tarilong bedachtzaam knikt. Hij moet tot actie overgaan. Hij is de onbetwiste koning. Het volk gehoorzaamt hem onvoorwaardelijk, tegenstand wordt direct onderdrukt en het leger staat achter hem. Zijn raadsman Yangalong, die een netwerk van spionnen heeft en hem iedere dag informeert waar oproer de kop op dreigt te steken, heeft hem in vertrouwen gezegd dat zijn echtgenote een geheime ontmoeting met een aantal vrouwen heeft bijgewoond waarbij zijn “wreedheid” ter sprake is gekomen. Zij begint steeds meer een doorn in zijn oog te worden. Hun huwelijk is al heel lang voorbij. Zijn plezierslaven, en vroeger ook andere vrouwen, zorgen voor zijn seksuele bevrediging.

‘De koningin heeft recht van spreken’, zegt Yangalong. ‘Maar de reden die zij noemt, staat volgens mijn bescheiden mening los van verdere uitbreiding van het koninkrijk. Wij hebben slaven nodig en die moeten uit Waktura komen.’

Daarnaast is het ons bekend dat het moerasvolk over edelstenen beschikt. Een leger is duur. Hare majesteit heeft daar gelijk in, maar door het moerasvolk te dwingen om hun rijkdom met ons te delen, zal Varingholt opbloeien als nooit tevoren.' Hij maakt een buiging voor de koningin en kijkt schuins naar Danakrong, die goedkeurend knikt.

'We hebben al zo lang een overeenkomst met de stammen daar en...'

'Zwijg, vrouw!' Danakrong wil deze discussie niet nog eens aangaan. 'Mijn besluit staat vast. De Waituri dienen zich aan ons te onderwerpen. Raadsman, nodig de stamoudsten van het moerasvolk uit. Ik zal tijdens die vergadering onze eisen dicteren.' Hij kijkt de kleine kring rond. Zijn vrouw staart strak voor zich uit en zijn dochter Nanali gooit een blok hout op het vuur. Dat onnozele wicht is alleen goed om haar moeder gezelschap te houden. Hij denkt eraan om haar uit te huwelijken, maar heeft nog geen goede partij gevonden.

'Met onmiddellijke ingang wordt de bevelhebber door mijn zoon Kamilong vervangen. Het leger dient zich voor de aanval op het moerasvolk voor te bereiden. Hun goud en edelstenen zijn voor ons volk nodig.'

'Maar het schendt de overeenkomst die al honderd jaar met de Waituri bestaat en...'

'Vrouwe, begeef je naar je vertrek en blijf daar.' Hij maakt een ongeduldig, wegwuivend handgebaar.

De koningin staat met een rood hoofd op, gevolgd door haar dochter. Strli kijkt naar hem en hij staart stuurs terug.

'Raadsman, stel de proclamatie op dat mijn zoon met onmiddellijke ingang de bevelhebber van de strijdkrachten wordt. Voor zijn bewezen diensten wordt Tarilong een landgoed in het noorden van het koninkrijk toegewezen en ontvangt hij een stipendium. Ik zal de proclamaties vandaag ondertekenen.'

Hij kijkt naar de door hem zojuist afgezette, lijkbleek weggetrokken bevelhebber. Diens handen sluiten zich krampachtig om de stoelleuning, zijn knokkels zijn wit van inspanning. Danakrong maakt zich geen moment ongerust. Hij wordt beschermd door vechtslaven, waarvan er vier achter hem staan. Een enkel gebaar van hem en de bevelhebber zal zijn landgoed in het noorden nooit bereiken. Daarnaast is overleven in dat gebied zonder een klein leger nauwelijks mogelijk. Hij is niet van plan om Tarilong soldaten te geven. Van hem zal hij geen last meer hebben. Bovendien heeft zijn raadsman hem verteld dat het nu de tijd is om tot actie over te gaan. In het noorden staan zijn mannen nog steeds bloot aan aanslagen van het Ysvolk, hoewel zijn leger de barbaren een paar jaar geleden een gevoelige nederlaag heeft toegebracht. Het Ysvolk

nog verder naar het noorden drijven, is haast onmogelijk. Zij leven op het ijs en trotseren de kou veel beter dan zijn soldaten. Het ergert hem dat hij weinig van het Ysvolk weet. Spionnen heeft zijn raadsman niet in dat gebied, iets wat overigens opgaat voor alle volkeren die hij nog niet heeft onderworpen.

Het zuiden kan geen tegenstand van enige betekenis bieden. Zeker, er gaan verhalen rond dat de Waituri over magische krachten beschikken. Maar magie is niet tegen een pijl of een zwaard bestand. In Varingholt kwam ooit op bescheiden schaal ook magie onder vrouwen voor, maar dat hebben zijn voorouders systematisch de kop ingedrukt. Zijn echtgenote komt van oorsprong uit Alula, een dunbevolkt land waar de bewoners van landbouw en veeteelt leefden en sporadisch handel met de Varons dreven. De bewoners noemen zich Abliai en ze zijn volgelingen van de godin Moriko. Het was hem bekend dat het een gelovig, vreedzaam volk is. Volgens zijn echtgenote bezit elke familie een kleine tempel waar zij hun godin vereren. Dat heeft hem echter niet verhinderd om het land aan te vallen. Zijn leger had er minder dan twee weken voor nodig om het onder de voet te lopen. Zijn raadsman had hem slaven en goud beloofd, maar de verovering heeft uiteindelijk bitter weinig opgeleverd. Hij had op duizenden slaven gerekend, maar dat plan mislukte. Er moet ongetwijfeld verraad in het spel geweest zijn. Goudmijnen bezit het land niet en als dat wel zo is, hebben zijn officieren die nooit kunnen vinden.

Maar zijn wraak was zoet.

Kamilong is zijn enige zoon. Hij heeft kinderen bij slavinnen verwekt, maar elke zoon die uit die verenigingen werd geboren, heeft slechts één dag geleefd. Dat heeft zijn raadsman, die hem al meer dan twintig jaar adviseert en hem volledig is toegewijd, hem in vertrouwen gezegd. Zijn edellieden verwekken ook bastaardzonen en daardoor leidt de opvolging van een baron vaak tot bloedige confrontaties. Door ervoor te zorgen dat de bastaards die hij verwekt, zo snel mogelijk worden gedood, voorkomt hij dat probleem. Hij heeft daar geen twijfels over; Yangalong heeft hem nog nooit teleurgesteld. De dochters die uit zijn seksuele escapades zijn geboren, zijn onbelangrijk.

‘Majesteit, ik neem aan dat u mij niet meer nodig hebt?’

Danakrong kijkt zijn voormalige bevelhebber, die nog steeds bleek ziet en is gaan staan, geringschattend aan.

‘Je kunt gaan. Zorg ervoor dat je voor de zon morgen opkomt, met je familie uit Varing bent verdwenen. Yangalong, geef Tarilong een escorte mee. In de diepste kerkers zijn zeker nog vrijwilligers te vinden. En kijk of er nog paarden bij het slachthuis staan.’ Hij schatert het uit na die laatste opmerking.

De voormalige bevelhebber buigt kort, draait zich op zijn hakken om en verlaat stram de vergaderzaal, op de voet gevolgd door de vier vechtslaven die bij de deur staan.

‘Zo, dan nu ter zake. Kamilong, luister naar Yangalong. Hij zal je in je oor fluisteren wat je moet doen. Ik verwacht dat er binnen twee maanden slaven en edelstenen en wat het moeras nog meer te bieden heeft, in Varing aankomen.’

‘De stamoudsten?’ vraagt zijn zoon.

‘Zij zullen nooit naar Waktura terugkeren’, zegt Yangalong met een glimlach.

Danakrong knikt. ‘Door hen uit te schakelen, worden de Waituri stuurloos. Zorg voor genoeg kleine boten. Die heb je in het moeras nodig. Dood de Waituri die zich verzetten. De moerassen zullen spoedig deel van mijn koninkrijk uitmaken.’

* * *

Nanali loopt zwijgend schuin achter haar moeder. Voor en achter hen lopen vechtslaven. Een van hen doet de deur naar het vertrek van de koningin open en inspecteert de kamer. Daarna buigt hij kort en houdt de deur open. Ze gaat achter haar moeder aan het vertrek binnen en de slaaf sluit de deur. Nanali volgt haar moeder naar het bed, waar die op plaatsneemt.

‘Dank je dat je met me mee bent gegaan’, zegt ze zacht en legt een vinger op haar lippen.

Nanali knikt. Er bevinden zich goed gecamoufleerde buizen in het vertrek en ze weet dat spionnen aan de andere kant ervan proberen elk gesproken woord op te vangen. Nanali loopt naar het raam en duwt het open. Vanaf het plein onder hen bereikt een kakofonie van geluiden het vertrek. Dat zal de spionnen van haar vader bemoeilijken om hun gesprek af te luisteren.

‘Ik denk dat je moet gaan’, fluistert haar moeder. ‘Laat niet merken dat je magie bezit. Je vader zal je in de diepste kerker gooien.’

Nanali omhelst haar moeder. ‘Mama, doe alsof je heel verdrietig bent. Yangalong zal mij dan laten gaan’, fluistert ze.

De koningin knikt en begint onbedaarlijk te huilen. Nanali loopt naar de deur en bonst erop. Een van de slaven opent die op een kier.

‘Ik wil hier weg. Mijn moeder huilt alleen maar en daar kan ik niet tegen.’

De slaaf doet de deur weer dicht en Nanali gaat weer naast haar moeder zitten.

Een uur later doet Yangalong de deur open. Strli barst opnieuw in een onbedaarlijke huilbui uit.

‘Je kunt gaan’, zegt de raadsman die haar onverschillig opneemt.

Zonder nog naar haar moeder te kijken, loopt Nanali haar vaders adviseur voorbij. Ze daalt de trap af en begeeft zich naar een van de stallen, waar haar goedmoedige, lichtgrijze ruïn achter in een hok staat. De paardenmeester begroet haar vriendelijk en ze loopt naar haar viervoeter. Ze pakt haar zadel, gooit het op zijn rug en doet haar kruisboog en een koker met pijlen in de zadeltassen. Daarna begeleidt ze haar paard naar de ingang van de stal. Haar rapier, dat speciaal voor haar is gemaakt, hangt aan een riem aan haar zij.

‘Ga je er weer alleen op uit?’ vraagt de paardenmeester.

Nanali stijgt op en knikt naar hem. ‘Mijn begeleider kon ik alweer nergens vinden. Ik ben over een paar uur terug en ga niet ver. Of wil jij met me mee-gaan?’ voegt ze eraan toe, wetend dat hij de stal niet kan verlaten.

De paardenmeester aarzelt een moment en zegt dan: ‘Nee, nee, geen probleem. Je bent toch terug voor de duisternis invalt?’

‘Ja, natuurlijk, veel eerder’, zegt ze en rijdt langzaam de stal uit.

Varingholt

Na een half uur passeert ze de tweede ophaalbrug. Ze heeft haar capuchon over haar hoofd getrokken. Geen van de wachters bij de beide bruggen heeft aandacht aan haar geschonken. Zij zijn alleen geïnteresseerd wie er Varing binnen willen komen, waarbij corruptie en afpersing aan de orde van de dag zijn.

Ze heeft het plan, dat ze op aandringen van haar moeder zes maanden geleden samen met haar heeft gemaakt, goed voorbereid. De koningin wist wat er te gebeuren stond op het moment dat Kamilong de achttienjarige leeftijd bereikte. Haar vader Danakrong heeft zijn plan om Waktura aan te vallen met een door wijn beneveld brein al eerder aan haar geopenbaard. Vervolgens dreigde hij haar de volgende dag met de marteldood als ze zijn woorden ooit tegen wie dan ook zou herhalen. Dat heeft haar moeder er niet van weerhouden om met haar te overleggen. Sinds die dag is ze zoveel mogelijk alleen uitgereden, met in de zadeltassen allerlei dingen die ze later nodig denkt te hebben. Als ze geen problemen ondervindt, zal ze over ruim twee weken de grens met Waktura bereiken. Daarna moet ze hopen dat iemand van het moerasvolk naar haar toekomt, wat allerminst zeker is. Als het echt nodig is, kan ze haar toevlucht tot magie nemen, maar ze weet niet goed waar haar grenzen liggen. Haar moeder heeft geen magie. Volgens haar heeft zij het van haar grootmoeder geërfd. Ze heeft er

in het bijzijn van haar moeder wel eens mee geëxperimenteerd, maar het maakte haar altijd onzeker.

Na drie uur stevig doorrijden, grotendeels over smalle paden en één keer door een groot bos, komt ze bij een vallei die doorsneden wordt door een smalle, snelstromende rivier. Bij een markant punt staat een verlaten hut. Die heeft ze jaren eerder gevonden toen ze op bevel van haar vader met een jachtgezelschap meeding. Volgens hem was dat goed voor haar opvoeding. Ze gruwde ervan hoe de speren een berin en haar twee jongen doodden. Haar moeder heeft haar toen getroost en haar gezegd dat ze moest proberen om zich de route naar de hut te herinneren. Dat was achteraf niet moeilijk. De jagers gingen regelmatig naar dat gebied en ze veinsde dat ze meer over de jacht wilde leren. Tegelijkertijd nam ze zich voor alleen een dier te doden als dat nodig was om te overleven. Niet zoals de berin en haar jongen en ook niet de rivierotters die de boogschutters voor hun plezier probeerden te raken.

Nanali geeft haar paard de ruimte. Het dier hinnikt als ze het zadel en de zaddeltassen van zijn rug neemt. Ze loopt naar de hut, die met een stevige stok is afgesloten. Ze haalt deze weg en doet de deur open. Alles wat ze het laatste half jaar naar hier heeft gebracht, ligt nog op dezelfde plaats. Veel is het niet: flint, een stapel kurkdroog hout, dekens, een rugzak, een paar messen, toortsen en ook een kaart die haar moeder op een stuk geitenhuid heeft getekend. Ook gerookt, gezouten vlees, dat aan een balk hangt.

Vannacht blijft ze hier. Haar afwezigheid zal worden opgemerkt, maar het is niet waarschijnlijk dat haar vader in de duisternis patrouilles uitstuurt om haar te zoeken. Morgen, bij het opkomen van de zon, vertrekt ze. Ze wil de rivier zoveel mogelijk naar het zuiden volgen, maar zal die moeten oversteken om daarna pal zuidelijk verder te gaan. De spaarzame nederzettingen en de Varon patrouilles moet ze zien te vermijden. Als ze eenmaal bij het moeras is aangekomen, begint haar grootste uitdaging.

Ze loopt naar buiten. Het begint al te schemeren en ze hoopt maar dat haar paard niet te ver afdwaalt en geen prooi van een beer of van wolven wordt.

Na zeven dagen is ze goed gevorderd. Het volgen van de rivier was niet moeilijk; ze heeft er alleen wat natte kleding aan overgehouden. Haar moeder heeft haar een half jaar geleden voorgehouden om zich zo goed mogelijk op de tocht voor te bereiden. Ze heeft er bij haar oppassers op gestaan om te leren met de kruisboog te schieten en hoe met haar rapier om te gaan. Na een week zeuren,

heeft haar vader daarin toegestemd. Tijdens de soms dagen durende jachtpartijen heeft ze, zij het met de nodige tegenzin, geholpen bij het bereiden van geschoten wild. Het villen van konijnen en het plukken van patrijzen en fazanten werd aan haar overgelaten. Ze weet nu ook hoe een vuur te maken en haar sporen te wissen.

Nanali heeft niet echt een idee hoelang het zal duren voor ze de grens met Waktura zal bereiken. Ze eet alleen het gerookte vlees als ze geen vlees van een konijn of fazant, die net als patrijzen overvloedig in het gebied voorkomen, meer heeft. Ik moet eten, gaat het iedere keer door haar heen als ze voor een schot aanlegt. Ze slaapt onder bomen waarvan de takken tot op de zachte bosgrond hangen en haar enige bescherming tegen nieuwgierige ogen bieden. Een roversbende is ze nog niet tegengekomen. Volgens Tarilong, die ze af en toe "onschuldige" vragen stelde, komen de roversbendes vooral in de omgeving van Varing en de baronieën voor. Het zuiden van Varingholt is door de rotsachtige bodem minder vruchtbaar. De nederzettingen zijn hier klein en worden bevolkt door veehouders, een ruig volk dat niet met zich laat sollen. Het leger rijdt af en toe een patrouille door het zuidelijke deel van het koninkrijk om zich daarna weer naar de grens met Waktura terug te trekken. Daar bevindt zich een grote legerpost.

Vol goede moed stijgt ze op haar paard en gaat verder. Ze houdt regelmatig halt en na verloop van tijd krijgt ze het gevoel dat ze wordt bespied. Maar tot nu toe is ze geen levende ziel tegengekomen. De zon zakt steeds verder en ze besluit om een onderkomen voor de nacht te zoeken.

Een eindje verderop, op een kleine, open vlakte in het bos, ontwaart ze twee stilstaande ruiters die haar onbewogen opnemen. Ze rukt aan de teugels en keert haar paard, dat hinnikend protesteert. Dan ziet ze daar ook twee ruiters opdoemen. Verlamd van schrik staart ze naar de mannen die zonder haast te maken naar haar toekomen. Naast haar komen uit het bos ook ruiters.

Nanali trekt het rapier uit de schede, maar weet dat het een futiel gebaar is. Ze kan met het slanke zwaard een beetje omgaan, maar daar houdt het mee op. De kruisboog zit in haar zadeltas. Een van de ruiters trekt zijn zwaard en komt naar haar toe.

Mijn magie, flitst het door haar heen. Ze concentreert zich, maar de angst blokkeert dat ze die op kan roepen.

'Laat je wapen zakken', zegt de ruiter die nu een paar meter voor haar halt houdt. Hij is, net als de anderen, in donkergroen en zwart gekleed. Aan zijn

zadel hangt een lange boog en de steel van een wapen dat op zijn rug hangt steekt boven zijn schouders uit.

Nanali weet dat haar situatie hopeloos is. Ze laat haar kin op haar borst rusten. *Ik heb het niet goed gedaan. Misschien eindigt mijn leven hier.* Ze denkt aan haar moeder, van wie ze zielsveel houdt, en ziet haar betraande gelaat voor zich.

Ze steekt het rapier in de schede. Misschien dat haar magie haar later kan helpen, nu heeft ze daar niets aan. Een andere ruiter komt naar haar toe en pakt de leidsels uit haar handen. Ze laat het lijdzaam toe. Zijn adem stinkt. Hij draagt een mouwloos vest, dat half open staat. Op zijn borst glinstert een hanger in de vorm van een doodshoofd aan een zilveren ketting. De man maakt een opmerking en de anderen schieten in de lach. Hij bindt een koord aan de leidsels en bevestigt dat aan zijn zadel. Haar paard protesteert, maar wordt gedwongen de ruiter te volgen.

‘Wie ben je?’ vraagt de ruiter die met zijn zwaard in zijn hand naast haar komt rijden.

‘Ik ben een afgezant van de koning en op weg naar Waktura. Ik stel voor dat jullie me laten gaan als je leven je lief is.’

De ruiter kijkt haar een ogenblik aan. ‘Je liegt’, zegt hij en wijst met zijn zwaard naar haar. ‘Danakrong zou nooit een enkele jonge vrouw naar de Waituri sturen, maar zijn raadsman met een detachement vechtslaven. Dus vraag ik het je nogmaals: wie ben je?’

Nanali denkt haastig na. ‘Wie zijn jullie?’ vraagt ze om tijd te winnen.

De ruiter, waarschijnlijk de leider van de mannen, komt dichterbij haar toe. ‘Beantwoord mijn vraag, of je wordt met je paard een feestmaal voor de wolven en beren.’ Hij duwt zijn zwaard tegen de hals van het paard dat angstig hinnikt.

‘Goed, goed’, zegt ze geschrokken. *Ik heb niets meer te verliezen. Het was toch niet zo’n goed idee om te proberen het moerasvolk alleen te bereiken. De waarheid zal me niet helpen. Maar wat dan?*

De zes ruiters zien er met hun ongeschoren gezichten en besmeurde kleding onverzorgd uit. Een roversbende. Zij heeft hun niets te bieden. Ze draagt geen juwelen en heeft slechts een schamel gevulde beurs in haar zadeltas zitten. Misschien hebben de mannen heel andere bedoelingen met haar. Ze huivert als ze daaraan denkt en hoopt dat haar magie haar niet in de steek zal laten als ze die echt nodig heeft.

‘Ik ben Nanali, de enige erkende dochter van de koning en op weg naar Waktura.’ Het is algemeen bekend dat haar vader bij veel vrouwen dochters heeft. Zonen worden nooit ouder dan een dag, heeft haar moeder haar tot haar ontsteltenis verteld.

De ruiter kijkt haar eerder nieuwsgierig dan geringschattend aan. ‘Waarom? Ben je gevluucht?’

Nanali besluit de waarheid te vertellen. Naast de aanvoerder zijn meer ruiters komen rijden die naar haar luisteren. ‘Mijn vader heeft Kamilong opdracht gegeven om het moerasvolk te vernietigen. Mijn moeder, de koningin, heeft me gevraagd om de Waituri te waarschuwen.’

‘En jij denkt dat je alleen de zuidelijke moerassen kunt bereiken?’ De man schiet in de lach en de anderen grinniken met hem mee. ‘Je kunt met ons meekomen, of vannacht verder trekken en...’

Hij wordt onderbroken door een andere ruiter. Er ontstaat een hevige discussie in een taal waarvan ze slechts een paar woorden begrijpt. Na een paar minuten wordt het stil. De leider knikt.

‘Je gaat met ons mee.’ Hij geeft een teken en de ruiters geven hun paarden de sporen.

Na ruim een uur komen ze bij de oever van een meer. De ruiters volgen het tot er hutten zichtbaar worden die dicht bij elkaar zijn opgetrokken en een povere indruk maken. Ze rijden er voorbij en stoppen bij een opening in het bos. Tussen een aantal rotsblokken brandt een vuur waar een aantal vrouwen en twee mannen omheen zitten. De leider van de groep roept een vrouw, die haastig opstaat.

‘Breng haar naar de hut naast je en zorg dat ze daar blijft tot ik haar roep. Je kunt haar eten brengen.’

Nanali stapt van haar paard en wil haar zadeltassen meenemen, maar de man verhindert dat. ‘Je mag je zwaard, of wat daarvoor doorgaat, behouden’, grinnikt hij. ‘Neem haar mee’, zegt hij tegen de vrouw, die haar bij haar arm neemt. Schoorvoetend volgt ze haar.

Ze gaan een wat verder naar achteren staande hut binnen. Er brandt een klein vuur in een stenen haard.

‘De latrine is aan de achterkant van de hut. Warm water wordt gebracht. We eten over een uur. Ik slaap in de hut naast je; die is met deze verbonden.’ De vrouw loopt naar een wand van de hut en wijst op een smalle deur daarin. Met die woorden verdwijnt ze naar haar eigen hut.

Nanali gaat op de rand van haar bed zitten en kijkt om zich heen. Ze beeft over heel haar lichaam als ze eraan denkt welk lot haar waarschijnlijk te wachten staat. Haar hart bonst in haar keel. Opeens wordt het haar teveel. Ze slaat haar handen voor haar gezicht en begint te huilen.

Na een paar minuten veegt ze met de rug van haar hand de tranen van haar wangen. Ze kijkt om zich heen. De hut doet schoon aan. Behalve een bed, waar een paar huiden op liggen, staat er niets in. Wie zijn deze mensen? Wat doen ze hier? Volgens Tarilong bevinden zich hier en daar wat rebellen, maar zij worden voortdurend opgejaagd. Daar lijkt het hier niet op.

Haar hoofd tolt. Ze moet zich beheersen om niet opnieuw te gaan huilen als haar gedachten naar de voormalige bevelhebber uitgaan. Ze kon goed met Tarilong opschieten. Hij was vast een goede generaal, maar hij was bovenal haar vriend. Ze laat zich achterover zakken en valt binnen een minuut in slaap.

Verschrikt kijkt ze naar haar moeder. Die is naakt en vastgebonden aan in de muur verankerde kettingen. Ik droom! Dit kan niet echt zijn! Ze knijpt haar ogen dicht, maar als ze die weer opendoet, ziet ze haar moeder weer. Er komt bloed uit haar neus, oren en ogen.

'Mama, mama!' schreeuwt ze. Niemand hoort haar.

Er staan twee slaven voor haar. Eunuchen, die door de raadsman voor onderzakingen zijn opgeleid. Nu pas ziet ze Yangalong. Hij is gekleed in een lange, purperen mantel.

'Waar is zij?'

Wie bedoelt hij? Mij? Ze kan het niet bevatten.

'Mama, zeg het hem. Zeg het hem!' Ze gilt het uit, maar haar stemgeluid dringt niet binnen de gewelven van het paleis door. Weet haar vader dat zijn raadsman haar moeder martelt? Natuurlijk weet hij dat, gaat het met een schok door haar heen.

'Heb je haar naar de Waituri gestuurd om hun Wijzen te waarschuwen?' De stem van Yangalong klinkt dreigend. Ze kan elk woord verstaan.

Haar moeder zegt niets. Op een teken van Yangalong komt een van de slaven met een ijzer naar voren, waarvan de punt roodgloeiend is. Haar moeder gilt het uit van pijn als hij het gloeiende uiteinde tegen haar buik duwt.

'Nee, nee, nee!' schreeuwt Nanali.

Ik droom, denkt ze opnieuw. De beelden flitsen in een versneld tempo door haar heen en ze kan de woorden van de raadsman en haar moeder niet meer

horen. De carrousel van beelden gaat steeds sneller tot er slechts een streep over is. Daarna wordt het zwart om haar heen.

Iemand schudt haar wakker. Haar kleding is nat van het zweet. Ze komt over-eind en kijkt in het gezicht van de vrouw die haar naar de hut gebracht is.

‘Een nare droom?’

‘Ja.’ Ze aarzelt en gaat van het bed af. Er staat een houten tobbe met daarnaast een paar emmers water. De jonge vrouw helpt haar bij het baden. Nanali laat het gelaten over zich heen komen. Haar gedachten zijn bij de droom. Haar vader heeft Yangalong opdracht gegeven haar moeder te martelen om te weten te komen waar zij is. De tranen schieten haar in de ogen en er gaat een rilling door haar heen. Haastig gooit ze water over haar gezicht. Wanneer heeft Yangalong haar moeder gemarteld? Waarom ziet ze die droom nu? Is haar moeder aan de pijn bezweken en heeft haar vader opdracht gegeven om haar naar het paleis terug te brengen? Dat zou goed kunnen. Dan is niet alleen zij in gevaar, maar ook de groep waar ze nu is. Maar zullen zij haar geloven? Ze verwacht van niet.

De droom was voor haar gevoel geen droom. Is het een vorm van magie die ze niet eerder bij zichzelf heeft ontdekt? Volgens haar moeder had haar grootmoeder meerdere vormen van magie, maar zij heeft haar nooit uitgelegd wat die behelsden. ‘Dat scheidt verkeerde verwachtingen’, heeft ze altijd als verklaring gegeven. De magie om zich onzichtbaar te maken heeft ze als kind bij toeval ontdekt. Ze heeft haar moeder moeten beloven om er met niemand over te spreken, maar daar heeft ze zich niet helemaal aan gehouden. Op een dag heeft ze Tarilong ermee voor de gek gehouden. Nadat hij beseftte waartoe ze in staat was, heeft ook hij haar gezegd dat nooit en te nimmer aan wie dan ook te vertellen, ook de koning en haar broer niet. Zijn reactie was heftig en ze heeft zijn raad en die van haar moeder nooit meer in de wind geslagen.

Ze heeft amper gemerkt dat de vrouw haar heeft aangekleed.

‘Ik breng wat te eten’, zegt ze en gaat de deur uit.

Nog steeds volledig door haar droom in beslag genomen, gaat ze op het bed zitten. Na een half uur komt de vrouw terug met een houten bord waarop een stuk geroosterd vlees ligt en een mok soep op staat. Ze pakt het aan en zet het naast haar neer. Ze heeft wel honger, maar ook het gevoel dat ze geen hap door haar keel zal krijgen.

‘Je bent een Abliai.’

‘Hoe weet je dat?’